

Bi Cigara Versene

– Ömer Faruk · 08 Şubat 2012

Kendini yatağa yapıştırılmış gibi hissediyordu. Bir yanından diğer yanına dönmek için yapışan yanını kurtarması gerekiyordu ki bu da dakikalarca sürüyordu. On aydır bu durumu devam ediyordu. Az önce biraz uyur gibi olmuş, ama odadaki karısının, kızının ve “geçmiş olsun” a gelen dört komşu kadının konuşmaları nedeniyle uyanmıştı. Odadakiler onu umursamadan konuşmalarına daha doğrusu günlük dedikodularına devam ediyorlardı. Yaşı oldukça ileriydi, ama gene de böylesi bir son beklemiyordu doğrusu. ”Ben ayakta iken giderim!” diye düşünürdü hep. Öyle olmadığını aylarca yatarak anlamıştı artık. Biraz kımıldandı, yorganı azıcık oynattı ve karısına seslendi: -Güler, bana bi cigara versene! -Ne sigarası? Doktor yasak etti ya! Cigara mıgara yok. Veremem. -Asuman kızım bu zalim vermeyecek, hiç olmazsa sen veriver ha. -Baba doktor ne dedi hatırlıyor musun? Bundan sonra sigarayı ağzına koymayacak demedi mi? Sen kendi kulağınla duydun bunu. -Sen doktora aldırma, o herkese aynı şeyi söyler. Bir komşu: -Halil emmi, bırak sigarayı da salavat getir. Sana ondan fayda gelir artık. -Onu da yaparız, vakti gelince. Karısı: -Bak komşu, duydun mu? Vakti gelince diyor. Demek ki daha vakti gelmemiş. Desene çekeceğimiz var... -Şimdi bir cigaracık olsaydı!.. On aydır, ağzıma koymadım. Bi tane yahu, ne çıkar bi tane içmeden? Komşu: -Güler kardeş, çok istiyor. Belki son arzusudur. Bir tane verelim de içiversin. -Bi cigara isterim, başka bir şey değil. On ay oldu, on ay... On aydır canım sadece onu çeker. Vermeyecekseniz bari birisi bu odada içsin de ben de kokusunu duyayım. -Evde cigara yok ki... İçen mi var da cigara olsun? -Asuman, güzel kızım! Bilal'e de de bir koşu alıversin bakkaldan. Deden için dersin naz yapmadan gider. -Tamam baba. Aldırırız. ** Beş dakika sonra torunu Bilal elinde bir paket sigara ile kapıdan içeri girmektedir. -Kızım babanı şöyle biraz dik oturtalım da yatağı filan yakmasın cigara içerken. Öff be, nereden çıktı şimdi bu cigara içme de? İnşallah son sigarası olur! Bu dileğe “inşallah!” diye cevap verdi odadaki herkes. En kuvvetli “inşallah” diyen de Halil beydi. -Asuman o kendisi yakamaz, yakıp da verelim bari. -Ben ne bilecem yakmayı anne, sigara mı içiyorum ki? -Komşu ver ben yakayım! Bir zamanlar içmiştim o mereti. Komşu kadın sigarayı yaktı ve hasta adamın ağzına tutuşturdu. Adam bir nefes çektikten sonra elini güçlkle ağzına götürüp sigarayı parmaklarının arasına aldı. Yüzü aylardır ilk defa gülüyordu. ** İlk çekiş kafasını biraz döndürmüştü, belki de bunun nedeni dumanı uzun süre ciğerlerinde tutmasaydı. Neden sonra yavaş yavaş dumanı üfledi. Bir nefes daha çekti. Başı iyice dönmüştü, sanki şişelerle içki içmiş gibiydi. Yüzünden çok mutlu olduğu kolaylıkla anlaşılıyordu. Çünkü yanaklarında tatlı bir kırmızılık ve gevşeklik vardı. Bu sefer dumanı ciğerlerinde fazla tutmamıştı. Üçüncü çekişinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Çarptı, çarptı ve durdu. Başı sol tarafa doğru hafifçe eğilirken, sigarayı tutan sağ eli, bir kısmı karyolanın dışında kalacak şekilde düştü. Odadakiler onu unutmuş gibiydiler. ** Bir ara kadınlardan biri seslendi: -Komşu baksana, Halil emmi öldü galiba! -Ne ölmesi komşu? Cigarasını tütürüyor, o ölür mü? -Anne babam öldü, babam öldü, hiç kıpırdamıyor. -Vah Halilim vah. Son sigarasını içerken son nefesini verdi. *** Halil beyin parmakları arasındaki sigara düşmemişti ve hala inatla yanmasını sürdürüyordu....